

Tilfælde vor Borgerret — og resolut skærer Monopolerne bort.

For Idealerne er jo ikke fjerne mere. Ved Regeringens Forslag til en Grundskyld af 5. Marts d. A., som var til Behandling i Folketinget forleden (25. og 26. Marts) antog Idealerne fast Form og traadte ind i dansk Politik. Og Forslaget gaar ud paa at afløse alle nuværende Ejendomsskatter til Stat og Kommune med en Grundskyld (til Staten skal svares $\frac{1}{2}$ pCt., til Kommunerne op til 2 pCt.), hvilket vil sige, at den tidligere Ejendoms-skyld, der kun for en Del hvilede paa Jorden, for en Del paa Bygninger og Forbedringer — altsaa paa det menneskelige Arbejde — nu afløses af en Jordskyld, der altsaa hviler paa Jorden alene som en Slags Lejeafgift ydet af den enkelte, der ønsker *Brugsret* over et Stykke Jord til den fælles Samfundshusholdning.

Skønt den endnu kun er en svag og ikke engang ganske lydefri Spire, der i høj Grad trænger til Røgt og Pleje, til trofast Vagt omkring sig, har vi dog Grund til at glæde os over den, thi den er det første Vaartegn, der varsler om det store, der skal komme. Selv en svag Spire kan blive til et herligt Træ, naar vi blot giver den en god Jordbund at vokse i og rydder alle Hindringer af Vejen for dens Vækst. Det er netop det, der skiller saadan en levende *Organisme* fra den vindtørre *Organisations* Stivere og Støtter, Lapper og Klude, at der er en iboende Kraft i den; den vil af sig selv skyde friske grønne Skud, brede sig, vokse sig stor, til Glæde og Ære for det Folk, for de Mænd og Kvinder, der var med til at plante den.

Hvis dette lille Indlæg i Diskussionen om Forsørgerne kunde bidrage til, at saa mange som muligt af Dansk Kvindesamfunds aarvaagne og intelligente Kvinder blev opmærksomme paa Grundskyldsforslaget af 5. Marts*) og fik Lyst til at arbejde for dets Gennemførelse og videre Udvikling, da er Hensigten naaet, og da vil Dansk Kvindesamfund komme med i Arbejdet paa at yde Forsørgerne den bedste, den eneste værdige Statshjælp.

22. Marts 1920. Betty Klingberg.

*) Jeg tillader mig iøvrigt at henvise interesserede til en meget oplysende Artikel om dette Lovforslag og dets sociale Følger i Henry George Foreningens Medlemsblad „Den lige Vej“ Nr. 12, som faas hos Redaktionen, Strandboulevard 158, 1. Sal, Ø.

Forsørgerhjælpen

—o—

Det gør mig oprigtig talt ondt, at Landstingsmand Steincke har maattet ofre en Times Nattesøvn paa at pulverisere mit Forslag om offentlig Hjælp til Forsørgerne — ikke mindst for selve Diskussionens Skyld, thi et Indlæg, som tydelig bærer Præget af overanstrengte Nerver, er ikke gunstigt for den gensidig velvillige og beherskede Tone, som jeg i hvert Tilfælde for min Part ønsker denne Drøftelse præget af.

Jeg har ikke kendt Hr. Lærer Mønstedes Forslag, før jeg fremsatte mit, og jeg har først læst det, efter at han for nogle Uger siden paa Opfordring af mig sendte mig det. Jeg haaber, at mit Ord staar til troende baade for Hr. Steincke og dette Blads Læsere. Forøvrigt er den Omstændighed, at Hr. Mønsted og jeg uden nogensinde at have været i Berøring med hinanden er kommet til omtrentlig samme Resultat med Hensyn til Formen for en Forsørgerhjælp, mig et Bevis for, at de Tanker, vi har fremsat, er en Overvejelse værd.

Jeg har i mit Forslag, fremsat i »Tidens Kvinder« for 28. Februar, slet ikke omtalt Hr. Steinckes Forslag, og jeg har i mit Svar til Fru Elisa Petersen af 20. Marts kun henvist til den i Hr. Steinckes Forslag fastsatte Transsgrænse. Det har aldrig kunnet falde mig ind fra mit beskedne Stade at kritisere Hr. Steinckes indenfor den af ham foreskrevne Ramme sikket uangribelige Forslag, men jeg har villet bort fra denne Ramme, som, jeg mener er uantagelig for D. K.

Jeg har følt mig berettiget til at kalde mit Forslag en Kombination af Skattelettelse og direkte Tilskud, fordi Skattefradraget her automatisk kommer til at virke som Tilskud i Tilfælde af smaa Indtægter og mange Børn. Jeg tror, at Ordet *Kombination* netop her er paa sin Plads, medens jeg vil foretrække at kalde den Form, hvori Hr. Steinckes Forslag fremtræder, for en *Addition* af Skattelettelse og Tilskud, idet begge disse selvstændige Former hos ham foreslaas anvendt sammen.

Efter at have kørt sin videnskabelig lastede Bål henover mit For-

slag, indbyder Hr. Steincke mig med en lidt overlegen Gestus til at fremsætte mit Forslag paa det fornødne skattetekniske og statistiske Grundlag. Her melder jeg selvfølgelig Pas. Denne Drøftelse er for mig kun en Drøftelse af Principerne for den paatænkte Støtte til Familieforsørgerne; hvorledes mit Princip skal føres ud i Livet, hvorledes de Hindringer, det frembyder, skal overvindes, maa de sagkyndige afgøre. Mit Forslag kan være fuldt af Naiviteter og praktiske Umuligheder og dog principielt anviser den Retning, der bør gaaes.

D. K.s Forsørgerudvalg har tilsyneladende indskrænket sin Virksomhed til at pege paa de af andre anviste Veje, og Redaktionen af »Kv. og Sf.« har ilet med at række Hr. Landstingsmand Steincke Kransen som den i Forsørger-spørgsmaalet enestaaende Kapacitet. Jeg maa tilstaa, at jeg havde ventet mig mere af dette Udvalg, for hvis Tilblivelse jeg selv bærer Skylden. Det er selvfølgelig ulige nemmere at lægge sit trætte Hoved til en anerkendt Autoritet end selv at prøve at finde en Løsning; men saa megen Opmærksomhed burde Udvalget dog have skænket Sagen, at det havde forstaaet, at en Forsørgerhjælp indenfor en fastsat Transsgrænse, med andre Ord: en Fattighjælp, ikke afhjælper den Uret imod Forsørgerne i Stats og Kommunes Tjeneste som Ligelønsprincipets Sejrr stillede D. K. overfor, og som det paa Diskussionsmøderne udstedte Løfte om at afhjælpe. Vore Læreres og Tjenestemænds Indtægt ligger nu Gudskelov over den Transsgrænse, som i Hr. Steinckes Forslag fastsættes, selv om denne gaar ud fra Priserne i 1917, og med de nuværende Priser kan tænkes højnet. De Forsørgerne, D. K. i første Række har lovet Hjælpen, vil ingen Del faa i hvert Fald i Hr. Steinckes direkte Tilskud.

Maa jeg sluttelig sige, at jeg personlig nærer den dybeste Beundring for Hr. Steinckes Værk: »Fremtidens Forsørgelsesvæsen«, som jeg har anskaffet mig og for en Del læst, og jeg er ikke mindre end Redaktionen af »Kv. og Sf.« Hr. Steincke taknemlig for den Beredvillighed, hvormed han kom D.